

música | «la festa de l'arxiduc»

Austriacisme i música

► **Intèrprets:** Vespres d'Arnadí, Mariví Blasco (soprano), Elies Barberà (actor), Elies Barberà (director), Josep Lluís Guardiola (director d'escena).
Lloc i dia: Església de Torroella de Montgrí, divendres 27 de juliol. 27è Festival de Músiques.

JOSEP JOFRÉ
El concert, que portava per títol *La festa de l'arxiduc* i que estava dedicat a la memòria d'Ernest Lluch, es va presentar com un espectacle de teatre i música en el qual s'hi recreava l'assaig general d'una celebració cortesana de la València del 1707 i s'hi reflectia la convivència entre els gèneres propis de final del segle XVII amb les noves modes franceses realçades per la cort de Felip V. De l'acurat programa de mà, que servia tant de guia com d'introducció al recital, se'n podia extreure que el gust per la música, la dansa i la poesia eren signes imprescindibles per als bons cortesans, que havien de rebre una bona formació artística i que, malgrat les guerres dinàstiques entre els Habsburg i els Borbons, la vida artística de les Corts espanyoles continuava i, fins i tot, crei-

Mariví Blasco, durant el concert de divendres a Torroella. / JOSEP SERENÓ

xien les inversions en celebracions que servien de demostració d'estabilitat i solidesa on les últimes modes eren ràpidament adquirides per les grans corts europees, propiciant un important intercanvi cultural.

L'espectacle, que tenia com a fil conductor l'argument dramàtic interpretat per Elies Barberà i dirigit per Josep Lluís Guardiola, va permetre escoltar

i conèixer músiques de compositors de gran nivell relacionats amb la casa d'Àustria.

La formació Vespres d'Arnadí, que va ser l'encarregada, amb la soprano Mariví Blasco, de la interpretació de les peces, agrupa els instruments més usats a les capelles reials de final del XVII i principi del XVIII, i va resultar ideal per a la interpretació del repertori ins-

trumental barroc d'aquesta època i especialment adequada per a la reinterpretació de nombroses partitures que ens han arribat en tractats per a un sol instrument o, en el millor dels casos, per a una melodia i baix.

Les primeres obres instrumentals del programa, de Joan Baptista Cabanilles i Francesc Guerau, simbolitzaven el repertori antic que els músics hau-

rien de compartir amb les noves tendències representades per les danses anònimes (*balleto, gavota, minuet i borea*) recollides en un manuscrit anònim català. En elles els músics van saber plasmar les diferències estilístiques entre unes i les altres, tot i que va ser amb l'execució de la *Suite III en do major/menor de Pièces de symphonies à quatre parties pour les violons, flutes et hautbois rangées en suites sur tous les tons* (1702), que el compositor Charles Desmazes va dedicar a la reina Maria Lluïsa de Savoia, on els músics van arribar a mostrar, malgrat alguns petits desajustaments, un estil depurat i una bona ductilitat, el que els va permetre comunicar el matisat refinament de cada una de les peces de la *suite*. Mariví Blasco, per la seva part, va mostrar una veu plena de matisos, i amb un color i un volum que la fan ideal per a aquest tipus de repertori, destacant sobretot la gran interpretació que va fer, ja fora de programa, de l'ària *Tornami a vagheggiar* de l'òpera *Alcina* de Händel on, juntament amb els recitatius i les àries de Caldara, Cesare Rincón i Stuck, va desplegar una gran tècnica i un intel·ligent i expressiu fraseig.